

sømmelse førte til Flugten bort fra Ansvar, da man ikke længere kunde komme udenom Tidens Krav. Man førte en Politik, som sigtede paa en Genskabning af Kronens Paritet, men samtidig taarnede man Hindring paa Hindring op for Gennemførelsen af Paritetspolitikens Konsekvenser, og da dette ikke længere var muligt for den Regering, der dog til syvende og sidst havde Ansvar, kastede man det hele til Side og kaldte paa Vælgerne. Og Vælgerne, ja, de kvalte Regeringen Stauning i dens egne store Ord, i dens Løfteflom, og dog ser man det Særsyn, at Socialdemokratiet drister sig til at fortsætte denne Politik, en Politik, som er en Karikatur af det, som Tiden kræver; man drister sig dertil i Tillid til, at andre nok skal gøre Arbejdet og tage Ansvar. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at dette Arbejde vil blive gennemført trods alle Ugleskrig. Skulde det vise sig paa noget Punkt, at man er gaaet Interesser for nær, som det ærede Medlem først og fremmest føler sig kaldet til at varetage, bør det ærede Medlem ikke glemme, hvilket Ansvar han og hans Parti i saa Henseende har ved at have sat sig udenfor den Forhandling, som finder Sted om disse Sager. Jeg haaber, det skal lykkes til sin Tid at gøre ogsaa de Vælgere, hos hvem det ærede Medlem og hans Parti hidtil har fundet deres Støtte, forstaaeligt, hvad det er, man her under disse Maaneders Forhandlinger paa Rigsdagen har sat til Side, og hvad det er for Formaal, man fra Socialdemokratiets Side har plejet.

Det ærede Medlem var inde paa, at Regeringen og Venstre ved dette og de andre Forslag, vi har fremsat for at opnaa Bespareser i Statens og de kommunale Husholdninger, bragte et Sonoffer til de Konservativer; det skulde være et Surrogat, som her blev givet, idet de afgivne Løfter hindrede Regeringen i at føre den Politik, den ellers vilde føle sig kaldet til at føre. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg vel forstaa, at man, naar det er de aabne Vinduer, der skal raabes ud ad, fremsætter Paastande af denne Art, Paastande, som ikke har nogen Forbindelse med Virkeligheden, og hvis Rigtighed det ærede Medlem er aldeles ude af Stand til at godtgøre. Og naar det ærede Medlem føjer til, at det, som man her vil, er at udlevere Arbejdsløsheds-kasserne til Arbejdsgivernes Forgødtbefindende, at dette Lovforslag er rettet mod de smaa og svage, at man vil føre et dødbringende Slag mod Arbejderne, som man paa ny vil proletarisere, ja, saa er det jo Toner, som man kender fra Runddelen og Blaagaards Plads, og hvor disse Orkestre

ellers spiller op, men det er ikke Toner, som virker afskrækkende i vore Øren; thi vi ved, hvorpaa vore Forslag hviler, og ved, hvad deres Formaal er, ligesom vi er klare over, hvor vidt vi gennem disse Forslag kan naa. Disse Forslag, ogsaa det foreliggende, har, som jeg for et Øjeblik siden sagde, til Formaal at styrke den arbejdende Befolknings Moralitet, at bidrage til at sætte Hjulene i Gang, at skaffe Beskæftigelse til ledige Hænder derved, at vi lægger Ansvar for Arbejdsløshedens Omfang dér, hvor Arbejdsløsheden til syvende og sidst skabes, nemlig dér, hvor Vilkaarene for Produktion og Lønninger fastsættes.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds siger, at nu er Arbejdsløsheds-kasserne neutrale — nu er de neutrale. Ja, jeg har tidligere her i Tinget redegjort for, hvorledes man ved Forvaltningen af Arbejdsløsheds-kasserne i svundne Dage hævdede det Grundprincip, at det, som de skulde bidrage til, var at hæve Arbejdernes Lønstandard. Vil det ærede Medlem driste sig til at paastaa, at det var Neutralitet i Striden mellem arbejdere og Arbejdsgivere? Eller vil det ærede Medlem virkelig paastaa, at det under landsomfattende Strejker eller Lockouter er Udtryk for Neutralitet, naar man gennem Uger kan faa Understøttelser gennem Kasser eller Afdelinger af Kasser, som paa et senere Tidspunkt, naar Sagen er endelig undersøgt, maa lukkes, fordi de er i den Grad konfliktberørte, at det for deres Medlemmers Vedkommende maa erkendes, at Konflikten er afgørende for deres Beskæftigelsesmuligheder? Mener det ærede Medlem virkelig, at det er Neutralitet? Nej, det er det modsatte. Det er det, jeg har udtrykt forsigtigt ved at sige, at den hidtil gældende Arbejdsløshedslovgivning, for hvilken jeg — det vedkender jeg mig aabent — har et Hovedansvar, har haft en Hældning til Arbejdersiden, og dette har heller ikke været mig ubevidst ved Lovens Gennemførelse, thi det er jo utvivlsomt, at de svære Tider, vi har gennemlevet — og nu er man uvillig til at være med i Arbejdet for at slippe ud af dem —, har ramt den arbejdende Befolkning haardt. Derfor var det naturligt at hjælpe i det Omfang, man kunde, naar det kunde ske uden Tilside-sættelse af andre væsentlige og vigtige Hensyn. Men vi maa igennem dette, vi maa ud af dette, vi maa bort fra denne Hældning og over til Neutraliteten. Derfor stilles Forslaget saaledes, som det her er udformet.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds mente, at naar man hjalp Kristeligt dansk